

ske Landmænd mod, at smarte Forretningsmænd gaa hen og tage en uretmæssig Fortjeneste ved at benævne fremmede Landbrugsartikler for danske og derved snyde vore danske Landmænd og danske Forbrugere. Det er absolut ikke udelukkende en Lov, der kan regnes som Beskyttelse for Landmændene. Det er en Beskyttelse ogsaa for det købende Publikum, og jeg tør forsikre det ærede Medlem, at danske Landmænd overordentlig gerne ville gaa med til at give Handel, Haandværk og Industri al den Mængde af Love, de maatte ønske i samme Retning, naar de gaa ud paa at sikre dem mod Misbrug fra ufine Forretningsmænds Side.

Om det foreliggende Toldlovforslag kun ganske faa Bemærkninger. Efter min Mening kan der intet værre siges om en Lov end dette, at den tager fra de fattige for at give til de rige, og at dette Forhold i betydelig mindre Grad er fremme i Forslaget, som det foreligger, end i den gamle Lov, er for mig øjensynligt. Naar Varer som Kaffe, Petroleum, Ris og grove Manufakturvarer faa en Toldlettelse, der andrager flere Millioner, og Forhøjelserne lægges over paa Brugsartikler, som ikke anvendes hovedsagelig i de fattige Hjem, er det for mig tilstrækkelig Aarsag til at sige, at det er et Toldlovforslag, som jeg kan give min Stemme. Da Forslaget blev forelagt nede i Folketinget, gik det der som her; der blev sagt en urimelig Mængde Ord om Forslaget, og en Mængde Kritik fremkom, og jeg synes, denne Kritik kulminerede i det, en Venstremand sagde, idet han udtalte: Jeg skammer mig over, at vor Finansminister vil fremsætte et saa skamløst Forslag. Det er jo en overordentlig Indignation, der kræver saa stærke Udtryk, og man bliver forbavset, naar man erfarer, at den samme Mand alligevel stemte for Forslaget. Noget sideordnet vil aabenbart ikke ske i dette høje Ting, saa stærke Ord fremkomme ikke her, og Kontrasten mellem Ord og Handling bliver ikke saa stor.

Forleden Dag var der et æret Medlem her, som udtalte, at det var hans Overbevisning, at Landstinget alle Dage har været og fremdeles vil være den mest medgørlige af Rigsdagens Afdelinger. Som ung Rigsdagsmand er jeg jo i Besiddelse af en Portion Naivetet, og jeg vil derfor gerne tro, at hvad den Mand sagde, skulde passe, og for saa vidt det passer, vil den almindelige Bevidsthed ude i Landet om, at det ikke før har været Tilfældet, faa et Stød, og det kunde Landstinget i og

for sig være godt tilfreds med. Hvis Landstinget vilde vise den samme Imødekommen, som den højtærede Finansminister og Folketinget have vist ved dette Forslags Udarbejdelse og Vedtagelse, tror jeg paa, at det lykkes at faa en Toldlov. For et er jo sikkert: Ingen i denne Sal kan være i Tvivl om, at baade den højtærede Finansminister og Regeringspartiet i Folketinget i og for sig have ønsket at faa et Forslag endnu mere frihandelsvenligt og med endnu større Overgang til Værditold, end sket er. Naar dette ikke er foreslaaet, er det, som den højtærede Finansminister har udtalt, fordi den modsatte Anskuelse har været og er raadende i dette høje Ting. Derfor maa der vises Imødekommen for at skabe Mulighed for at faa Loven vedtagen. Jeg vil gerne anbefale dette Lovforslag paa det bedste.

Estrup: Det er med nogen Betænkelighed, jeg modtager Ordet og ikke fralder det, efter at den højtærede Finansminister saa udførlig har udtalt sig om mange af de foreliggende Punkter, og man saa maaske kunde vente af mig, at jeg særligt vilde indlade mig paa en Debat, en Diskussion om netop disse Punkter, som den højtærede Finansminister har omtalt. Naar jeg nu alligevel benytter Ordet, er det under den Forudsætning, at man ikke venter af mig, i ethvert Tilfælde ikke denne Gang, nogen saadan Imødegaaen, men at man heller ikke deraf drager den Slutning, at hvad jeg ikke modsiges, det anerkender jeg. Jeg modtager Ordet, fordi jeg føler Trang til at kaste Lys over et Par Punkter, som ikke have været belyste under den foregaaende Forhandling — kun derfor tager jeg Ordet og ikke for andet.

Jeg vil nu først udtale, at jeg ikke har glædet mig ved at høre de stærke og haarde Udtalelser mod vor gode gamle Toldlov af 4. Juli 1863. Jeg anerkender ikke Rigtigheden af de haarde Domme, og jeg maa ligefrem tilstaa, at naar jeg endogsaa læser saadanne Udtalelser som disse: at den gældende Toldlov er saa lidet tidsvarende, at det kun er med den største Vanskelighed, man kan administrere efter den, og at de Tab, Befolkningen aarlig baade i sit direkte Forbrug og sit Erhvervsliv lider ved den, kunne tælles i Millioner — naar jeg læser saadant, gør det Indtryk paa mig af at være kolossale Overdrivelser. Jeg anerkender imidlertid selvfølgelig, at der i en saa gammel Lov,